

НЕ НАРІКАЮЧИ НА ДОЛЮ

Тридцять три роки пропрацювала в дослідному господарстві «Тучинське» Ольга Опанасівна Харченко. Здається, це все було ніби вчора, але вже стільки літ на пенсії. Швидко летять роки... Але знову і знову пам'ять повертає в ті далекі страшні дні на Прилуччині...

Народилася моя героїня в с. Боршна, що на Чернігівщині. Початкову школу закінчила в рідній Боршні. А щоб здобути семирічну освіту, пішки ходила за декілька кілометрів в с. Валки.

Голодомор 33-го не обминув і їхню оселю. На все життя запам'ятала маленька Оля, як з сестрами рвала листя акації, вишні, липи. Мама сушила, а потім гуртом м'яли і пекли хліб. Такий він був смачний та пахучий, хліб 33-го. І сьогодні, почувши запах липи, згадує ті теплі, запашні мамині паланиці.

Так прожили літо. А під осінь рвали на власній землі недозріле жито, сушили і варили юшку. Цей клаптик ріллі і врятував їхню сім'ю від неминучої смерті. Запам'яталося Олі, як одного дня батько привіз додому пуд картоплі і півдула муки. Це було справжнє свято. Він працював в районній лікарні ковалем. За сумлінну працю нагородили його таким щедрим подарунком.

У 1939-му сімнадцятирічна Оля вступила до Прилучького ветеринарного технікуму. Доводилося пішки йти босими ногами десятки кілометрів. Непівгоłodними сиділи на уроках, до суботи не можна було дожити. Але жадоба до навчання брала верх.

Коли вчилася на

третьому курсі, почалася війна. І знову холод, голод, поневіряння. Що тільки не доводилося робити молодій дівчині! Працювала різноробочою на полях і водночас ховалася від відправки до Німеччини.

У березні 42-го ходила міняти одяг на хліб та сіль в м. Ромни Сумської області. По дорозі затримали поліцаї, відібрали обмінені продукти. Тиждень тримали голодними в холодному смердючому хліві. На власні очі бачила, як служителі нового порядку насміхалися і били прикладами затриманих. А сама подумки молилася, щоб минуло це лихо її. Дякуючи тому, що начальник поліції був зв'язаний з партизанами, затриманих відпустили.

В 1944 році закінчила курси по перевірці гальм і автотягачів. Рік пропрацювала на залізниці. Доводилось перевіряти вагони під кулями і бомбами. Відпрацювавши нічну зміну, змушені були їхати в с. Новоску вантажити бомби на машини. Також посилали у відрядження на лісоповал заготовляти дерева на нари. Самі ж пиляли, носили і фантажили ліс на автомашини і в вагони. Напівроздягнена, голодна, в будь-яку погоду працювала молода дівчина, аби наблизити той травневий день 45-го...

По закінченні війни продовжила навчання в рідному технікумі. І ось нарешті довгоочікуваний диплом на руках. Направили молодого спеціаліста на роботу в Тучинський район. Спочатку працювала у ветлікарні в Тучині, Гориньграді, Дроздові. Потім перейшла трудитися в теперішнє дослідне господарство «Тучинське», звідки й провели на пенсію. За сумлінну пра-

цю неодноразово нагороджували дорогими подарунками, грошовими преміями. В Ольги Опанасівни є і районні, і обласні похвальні грамоти.

Надовго запам'ятався 10-денна поїздка до м. Москви. Це йі Параскеві Панасюк, ветеранам праці, надав рідний радгосп туристичну путівку за чену і плідну працю.

Не раз люди зверталися до Ольги Опанасівни за допомогою. І не було жодного випадку,

щоб ветлікар за покликанням відмовилася допомогти. Ще й сьогодні люди йдуть до неї за порадою. Правда, лише словами може допомогти ветлікар, тому що підводить здоров'я, ноги неслухняні. Памятають односельці всі хороші справи Ольги Опанасівни і щиро дякують їй за це. Я також ще дитиною згадую цю життєрадісну, добру жінку. Адже не раз і до нашої оселі приїжджала вона на велосипеді з ветеринарною сумкою. А скільком молодим працівникам допомагала у практичній роботі, підказувала і підтримувала у важких ситуаціях! Особисто я не раз зверталася до неї за порадою по домашньому господарству.

Багато чого повідала мені моя героїня про своє життя. Були і радісні дні, але були і прикрощі та невдачі. На життєвій ниві траплялися різні люди, могли образити, відмовити в допомозі. Та жодного разу з її вуст не злетіли слова нарікання на свою долю, не тримає вона образ ні на кого. А тільки просить в Бога здоров'я собі, своїй родині і всім, хто живе на цій землі.

Ніна ЖИЖКА,
соціальний працівник
с. Тучин.